

Sygn. akt **V Ca 1242/17**

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 marca 2018 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie V Wydział Cywilny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący:	SSO Maria Dudziuk
Sędziowie:	SSO Oskar Rudziński (spr.) SSO Agnieszka Wiśniewska
Protokolant:	sekr. sądowy Urszula Kujawska <div style="border: 1px solid black; height: 15px; width: 100%;"></div>

po rozpoznaniu w dniu 20 lutego 2018 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa K. R.

przeciwko (...) Bank S.A. w W.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanej

od wyroku Sądu Rejonowego dla Warszawy - Woli w Warszawie

z dnia 25 stycznia 2017 r., sygn. akt I C 1750/16

1. zaskarżony wyrok zmienia w ten sposób że:

I. oddala powództwo w całości i zasądza od K. R. na rzecz (...) Bank S.A. w W. kwotę 2417 (dwa tysiące czterysta siedemnaście) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa prawnego;

II. przejmuje na rachunek Skarbu Państwa kwotę 1623 (tysiąc sześćset dwadzieścia trzy) złote nieuiszczonych części kosztów sądowych od których powódka była zwolniona;

2. zasądza od K. R. na rzecz (...) Bank S.A. w W. kwotę 3923 (trzy tysiące dziewięćset dwadzieścia trzy) złote tytułem zwrotu kosztów w instancji odwoławczej.

V Ca 1242/17

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 20 października 2015 r. powódka K. R. wniosła o zasądzenie na swoją rzecz od pozwanego (...) Bank S.A. kwoty 42.460,00 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 13 sierpnia 2014 r. do dnia zapłaty. W odpowiedzi na pozew pozwany wniósł o oddalenie powództwa.

Wyrokiem z dnia 25 stycznia 2017 r. Sąd Rejonowy dla Warszawy – Woli w Warszawie: 1. zasądził od pozwanego na rzecz powódki kwotę 42.459,14 zł z odsetkami ustawowymi od dnia 13 października 2014 r. do dnia 31 grudnia 2015 r., oraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty; 2. oddalił powództwo w pozostałym zakresie; 3. zasądził od pozwanego na rzecz powódki kwotę 2.917,00 zł tytułem zwrotu kosztów procesu; 4. nakazał pobrać od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa – Kasy Sądu Rejonowego dla Warszawy Woli w Warszawie kwotę 1.623,00 zł tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych, od których powódka została zwolniona.

Orzeczenie to zapadło w następującym stanie faktycznym:

W dniu 19 listopada 2007 r. powódka K. R. zawarła z (...) Bank S.A. z siedzibą w K., będącym poprzednikiem prawnym pozwanego (...) Bank z siedzibą w W. umowę kredytu hipotecznego nr (...) indeksowanego do CHF. Zgodnie z umową bank udzielił powódce kredytu w kwocie 209.002,42 zł indeksowanego kursem CHF. Równowartość kredytu w przeliczeniu na franki szwajcarskie wynosiła 97.437,03 CHF przy założeniu, że całość kredytu uruchomiono w dacie sporządzenia umowy. Spłata kredytu miała nastąpić w 144 miesięcznych równych ratach kapitałowo – odsetkowych. Oprocentowanie kredytu określono jako zmienne, wynoszące na dzień sporządzenia umowy 5,09 % w skali roku, na które składała się suma obowiązującej stawki (...) i stałej marży banku, która wynosiła 2,25 %. Rata kapitałowo-odsetkowa, przy założeniu uruchomienia całości kredytu w dacie sporządzenia umowy miałyby wynosić równowartość 905,59 CHF. Rzeczywista wysokość rat odsetkowych lub rat kapitałowo – odsetkowych została określona w harmonogramie spłat. Całkowity koszt kredytu na dzień sporządzenia umowy kredytu wynosił 74.312,65 zł, bez uwzględnienia ryzyka kursowego. Rzeczywista roczna stopa oprocentowania wynosiła 5,17 %, przy czym jej ostateczna wysokość uzależniona była od zmian poziomu oprocentowania kredytu w całym okresie kredytowania.

Zgodnie z § 9 ust. 2 umowy kredytu, w dniu wypłaty każdej z transz kredytu, kwota wypłaconych środków była przeliczana do franka szwajcarskiego (CHF) według kursu kupna walut określonego w Tabeli Kursów, obowiązującego w dniu uruchomienia środków. Tabela Kursów określała kursy walut dla kredytów dewizowych oraz indeksowanych kursem walut. Tabela Kursów była sporządzana przez merytoryczną komórkę Banku na podstawie kursów obowiązujących na rynku międzybankowym w chwili sporządzania tabeli i po ogłoszeniu kursów średnich przez NBP. Była ona sporządzana o godz. 16:00 każdego dnia roboczego i obowiązywała przez cały następny dzień roboczy.

Stosownie do § 10 ust. 3 umowy kredytu, wysokość zobowiązania kredytobiorcy była ustalana jako równowartość wymaganej spłaty wyrażonej we frankach szwajcarskich – po jej przeliczeniu według kursu sprzedaży walut określonego w Tabeli Kursów do CHF obowiązującego w dniu spłaty.

W myśl zawartej umowy, z tytułu wcześniejszej spłaty kredytu Bank był uprawniony do pobrania opłaty w wysokości obliczonej według wzoru zawartego w § 11 ust. 2 umowy, jeżeli w okresie krótszym niż 1/3 umownego okresu kredytowania kredytobiorca spłaciłby ponad 90 % wypłaconej kwoty kredytu.

Oprocentowanie kredytu było zmienne i ulegało zmianie w pierwszym dniu najbliższego miesiąca następującego po ostatniej zmianie indeksu (...). Indeks (...) dla każdego miesiąca obliczany był jako średnia arytmetyczna stawek LIBOR 3m, obowiązujących w dniach roboczych w okresie liczącym od 26 dnia miesiąca poprzedzającego miesiąc ostatni do 25 dnia miesiąca poprzedzającego zmianę. Indeks (...) miał ulegać zmianie w okresach miesięcznych i obowiązywać od pierwszego dnia miesiąca, jeżeli wartość Indeksu byłaby różna od obowiązującej stawki Indeksu (...) o przynajmniej 0,1 punktu procentowego i miała obowiązywać od pierwszego kalendarzowego dnia miesiąca.

Przed zawarciem umowy kredytu, w dniu 5 października 2007 r. powódka złożyła oświadczenie, iż po zapoznaniu się z występującym ryzykiem kursowym oraz ryzykiem wynikającym ze zmiennej stopy procentowej, wnosi o udzielenie kredytu indeksowanego do waluty obcej.

Kwota udzielonego powódce kredytu wyniosła 209.002,42 zł. Na kwotę tą złożyły się: 200.000,00 zł wypłacone powódce na cele mieszkaniowe, 2.090,02 zł przeznaczone na opłacenie składki ubezpieczenia OC, 2.508,03 zł przeznaczone na opłacenie składki ubezpieczenia (...), 4.180,05 zł przeznaczone na opłatę z tytułu objęcia ubezpieczeniem od utraty wartości nieruchomości, 224,32 zł przeznaczone na opłatę sądową od wniosku o ustanowienie hipoteki. Kwota 200.000,00 zł została wypłacona powódce w 4 transzach; pierwsza w wysokości 81.596,00 zł (22.320,0 zł + 59.276,00 zł) w dniu uruchomienia kredytu tj. 29 listopada 2007 r., druga w wysokości 39.468,00 zł w dniu 14 kwietnia 2008 r., trzecia w wysokości 39.468,00 zł w dniu 16 kwietnia 2008 r., czwarta w wysokości 39.468,00 zł w dniu 8 sierpnia 2008 r.

W związku z realizacją umowy kredytu, powódka zapłaciła pozwanemu bankowi w przeliczeniu na PLN łącznie kwotę 251.557,26 zł. Ostatnia rata została zapłacona w dniu 21 września 2011 r.

W dniu 30 września 2008 r. powódka wpłaciła na rzecz pozwanego banku tytułem wcześniejszej spłaty kredytu kwotę 200.000,00 zł. Pozwany bank pobrał od tej kwoty przewidzianą w § 11 ust. 2 umowy opłatę z tytułu wcześniejszej spłaty kredytu w wysokości 3.515,04 CHF (franków szwajcarskich).

Przed dokonaniem spłaty kwoty 200.000,00 zł powódka dowiadywała się w pozwanym banku, czy zostanie od niej pobrana opłata z tytułu wcześniejszej spłaty. Uzyskała od pracowników banku, w tym od B. Z., ustne i telefoniczne zapewnienie, że nie zostanie od niej pobrana żadna opłata za wcześniejszą spłatę kredytu. Po pobraniu przez pozwanego opłaty, powódka wnosiła o zwrot tej opłaty, jednakże pozwany nie wyraził na to zgody.

Zarządzeniem nr (...) z dnia 17 października 2008 r. Prezes Zarządu pozwanego banku dokonał zmian w „Tabeli prowizji za czynności bankowe oraz opłat za inne czynności” oraz w Tabeli prowizji i opłat. Jedną ze zmian było wprowadzenie zapisu, iż za przedterminową spłatę kredytu nie pobiera się prowizji. W piśmie z dnia 17 października 2008 r. pozwany poinformował powódkę, iż doszło do zmiany Tabeli prowizji i opłat, zaznaczając, że Bank odstąpił od pobierania opłaty za wcześniejszą spłatę kredytu hipotecznego. Do pisma załączono nową Tabelę prowizji i opłat. Powódka zinterpretowała treść otrzymanego pisma jako odpowiedź na jej wniosek o zwrot pobranej opłaty z tytułu wcześniejszej spłaty kredytu. Oczekiwała na zwrot opłaty, co nie nastąpiło.

Przyczyną zaciągnięcia przez powódkę kredytu w pozwanym banku była potrzeba sfinansowania nabycia nowego mieszkania. Na wcześniejszą spłatę kredytu powódka zdecydowała się z uwagi na niespodziewany i zaskakująco dla niej duży wzrost sumy kredytu do spłaty w efekcie zastosowania indeksacji do CHF. Wedle obliczeń powódki, po upływie około miesiąca od wypłaty ostatniej transzy kredytu, kwota do spłaty w przeliczeniu na PLN powiększyła się o ok. 12 tys zł na skutek wzrostu kursu CHF. Środki na wcześniejszą spłatę kredytu powódka uzyskała ze sprzedaży swojego starego mieszkania. Powódka wskazała, iż nie zawarłaby umowy kredytu, gdyby została należycie poinformowana o ryzyku kursowym, gdyby była świadoma, iż na skutek indeksacji kredytu do franka szwajcarskiego rzeczywista suma kwoty do spłaty może ulec znacznemu zwiększeniu.

Przed zawarciem umowy kredytu powódka nie była szczegółowo informowana o ryzyku związanym z możliwą zmianą kursu CHF. Zapisy umowy kredytu dotyczące indeksacji i ryzyka kursowego były jej przedstawiane przez pracownika banku jako nieistotne kwestie formalne, które są zjawiskiem powszechnym w tego rodzaju umowach. Pracownik banku zapewniał powódkę, że frank szwajcarski jest bardzo stabilną walutą. Powódce nie zostało wyjaśnione zagadnienie związane ze sposobem ustalania kursów CHF na potrzeby indeksacji kredytu.

W podpisany przez powódkę w dniu 5 października 2007 r. oświadczeniu o wyborze waluty obcej zawarta jest przykładowa sytuacja mająca za założenia uzmysłowić kredytobiorcy ryzyko kursowe. W podanym w oświadczeniu przykładzie zmiana kursu CHF wyniosła 14,11 % i została opisana jako różnica między maksymalnym i minimalnym

kursem CHF z okresu ostatnich 12 miesięcy, tj. o 0,3207 zł. W przykładzie tym obok kwoty raty kredytu indeksowanego kursem CHF zwiększonej na skutek wzrostu kursu o 14,11 % nie podano kwoty raty porównywanego kredytu w PLN, czyniąc w to miejsce adnotację „nie dotyczy”.

Przed wytoczeniem powództwa w niniejszej sprawie, wnioskiem z dnia 13 sierpnia 2014 r. powódka wystąpiła do Sądu Rejonowego dla Warszawy Woli w Warszawie o zawezwanie pozwanego do próby ugodowej w przedmiocie zapłaty kwoty 42.459,14 zł, dochodzonej niniejszym pozwem. Sprawę zarejestrowano pod sygn. akt II Co 2561/14. Pozwany nie stawiał się na posiedzenie wyznaczone celem umożliwienia zawarcia ugody, wobec czego do zawarcia ugody nie doszło.

Powódka w chwili zawierania umowy kredytu miała (...) lat i była emerytką. Posiada wykształcenie niepełne wyższe, wykonywała zawód księgowej.

Stan faktyczny Sąd Rejonowy ustalił na podstawie dowodów z dokumentów, zeznań powódki oraz na podstawie zgodnych twierdzeń stron. Sąd pominął dowód z zeznań świadka B. P., gdyż świadek ten zeznał, iż nie pamięta okoliczności zawierania umowy z powódką. Tego rodzaju zeznania są bezwartościowe dla niniejszej sprawy.

W oparciu o tak ustalony stan faktyczny Sąd Rejonowy uznał, że p owództwo zasługiwało na uwzględnienie w przeważającej części.

Na wstępie swoich rozważań Sąd Rejonowy wskazał, że zasadniczą przesłanką uwzględnienia powództwa w zakresie kwoty 42.459,14 zł z odsetkami było ustalenie, iż zawarta między stronami umowa kredytu z dnia 19 listopada 2007 r. jest czynnością prawną nieważną. Sąd Rejonowy uznał, że podstawą nieważności jest art. 58 § 1 k.c. w zw. art. 69 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Prawo bankowe, a także w związku z art. 353¹ k.c.

W umowie kredytu zawartej w dniu 19 listopada 2007 r. przez powódkę z poprzednikiem prawnym pozwanego kwota kredytu została określona na 209.002,42 zł indeksowane kursem CHF. Równocześnie wskazano hipotetycznie, że gdyby całość kredytu uruchomiono w dacie sporządzenia umowy, równowartość kredytu w CHF wyniosłaby 97.437,03 CHF. Rzeczywista równowartość kredytu w CHF, zgodnie z § 1 ust. 1 umowy, miała zostać określona po wypłacie ostatniej transzy kredytu. W dniu wypłaty ostatniej transzy kredytu, tj. 8 sierpnia 2008 r. saldo kredytu wyrażone w CHF wyniosło 100.585,77 CHF, przy czym do tego czasu, począwszy od grudnia 2007 r. powódka spłaciła już 8 rat w wysokościach od 174,34 CHF do 337,19 CHF. Różnica w wartościach kredytu w przeliczeniu na CHF w poszczególnych datach wynikała m.in. ze zmian kursu CHF.

Sąd Rejonowy zauważył, że wypłacony powódce w złotych kredyt został przeliczony na CHF po kursie jednostronnie ustalonym przez pozwanego za pomocą Tabeli Kursów, która określała kursy walut dla kredytów dewizowych oraz indeksowanych kursem walut. Była ona sporządzana w sposób swobodny przez komórkę pozwanego Banku na podstawie kursów obowiązujących na rynku międzybankowym w chwili sporządzania tabeli i po ogłoszeniu kursów średnich przez NBP. W efekcie opisanych zabiegów indeksacyjnych, w tym samym czasie, przy takiej samej wartości franka na rynku walutowym, rzeczywista kwota udzielonego kredytu była inna niż rzeczywista kwota zobowiązania kredytobiorcy, czyli kwota do spłaty.

Sąd Rejonowy uznał, że wyżej opisane działanie pozwanego narusza art. 69 Prawa bankowego. Kwota kredytu została przez pozwanego Bank określona jedynie w sposób pośredni, poprzez wskazanie kwoty w złotych indeksowanej bliżej nieokreślonym kursem waluty stosowanym przez Bank. Tym samym kwotę kredytu Sąd Rejonowy uznał za wartość nieokreśloną. Bank w sposób dowolny kształtował również wysokość kursu, według jakiego obliczane były raty spłaty kredytu oraz bieżące saldo zadłużenia. Takie ukształtowanie stosunku prawnego jest w ocenie Sądu Rejonowego niezgodne z art. 353¹ k.c.

Co za tym idzie ze względu na wagę naruszeń oraz brak przepisów pozwalających zastąpić nieważne postanowienia umowy kredytowej, Sąd Rejonowy uznał zawartą między stronami umowę kredytu z dnia 19 listopada 2007 r. za nieważną w całości na podstawie art. 58 § 1 k. c. Nieważnością objęte zostały zapisy dotyczące wysokości kwoty kredytu

oraz wysokości zobowiązania powódki z tytułu spłaty kredytu, w tym wysokości rat spłaty kredytu. Są to postanowienia umowy dotyczące głównych świadczeń stron, nie sposób zatem zastosować art. 58 § 3 k.c. i pozostawić umowę kredytu w mocy w pozostałej części.

Sąd Rejonowy wskazał ponadto, że poczynione ustalenia faktyczne byłyby wystarczające do stwierdzenia abuzywności zapisów umowy kredytu obejmujących klauzule indeksacyjne (w szczególności § 9 ust. 2 oraz § 10 ust. 3), gdyby nie doszło do uznania umowy kredytu za nieważną.

W konsekwencji Sąd Rejonowy stwierdził, iż zgodnie z art. 496 k.c. w zw. z art. 497 k.c. strony są zobowiązane do zwrotu otrzymanych w wyniku realizacji umowy świadczeń. Powódka ograniczyła swoje żądanie do różnicy pomiędzy sumą zapłaconych bankowi kwot (251.557,36 zł) a kwotą udzielonego przez bank kredytu w przeliczeniu na PLN (209.002,42 zł), czyli dokonała swego rodzaju potrącenia. Różnica między łączną sumą zapłaconą przez powódkę Bankowi (251.557,36 zł) a sumą otrzymaną od Banku (209.002,42 zł) wynosi 42.554,94 zł, czyli nieco więcej niż dochodzi powódka, która określiła swoje żądanie na kwotę 42.459,14 zł. Sąd Rejonowy związany przepisem art. 321 k.p.c., zasądził jedynie kwotę dochodzoną pozwem, czyli 42.459,14 zł.

Odsetki Sąd Rejonowy zasądził na podstawie art. 481 § 1 k.c. w zw. z art. 455 k.c. od dnia 13 października 2014 r., tj. od dnia posiedzenia jawnego wyznaczonego w sprawie powódki przeciwko pozwanemu o zavezwanie do próby ugodowej.

O kosztach procesu orzeczono w oparciu o art. 100 k.p.c. uznając, że powódka uległa tylko co do nieznaczonej części swego żądania.

Apelację złożyła strona pozwana, zaskarżając powyższy wyrok w całości, zarzucając temu orzeczeniu naruszenie:

1. art. 17 pkt. 4 k.p.c. w zw. z art. 21 k.p.c. oraz art. 379 pkt. 6 k.p.c. poprzez wydanie wyroku przez niewłaściwy rzeczowo Sąd Rejonowy podczas, gdy sprawa należy do właściwości Sądu Okręgowego;
2. art. 227 k.p.c. oraz art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 232 k.p.c. poprzez zaniechanie wszechstronnej analizy zebranego materiału dowodowego oraz powzięcie ustaleń nie znajdujących oparcia w materiale dowodowym, co do rzekomego pokrzywdzenia powódki oraz nie określenia w umowie powiązania Bankowych Tabel Kursów z kursami rynkowymi, oraz kursem NBP;
3. art. 58 § 1 k.c. poprzez stwierdzenie nieważności umowy kredytu z dnia 19 listopada 2007 r. nr (...), podczas gdy w rzeczywistości wszelkie zobowiązania stron z tytułu przedmiotowej umowy wygasły, a tym samym nie istnieje już zarówno sama umowa, jak i stosunek prawny powstały na jej podstawie. W tej sytuacji, brak jest przedmiotu orzekania, gdyż umowa już nie istnieje w obrocie prawnym;
4. art. 233 § 1 k.p.c. poprzez błędne przyjęcie, że w umowie kredytu nie wskazano przejrzystych mechanizmów, według których pozwany określał kurs CHF na potrzeby indeksacji, podczas gdy w treści postanowień § 9 ust. 2, § 10 ust. 3 oraz § 6 ust. 1 umowy kredytu wskazano na jakiej podstawie tabela kursów do przeliczania wszystkich transakcji pozwanego jest ustalana (na podstawie kursów obowiązujących na rynku międzybankowym) i określono ramy czasowe w jakich tabela kursów obowiązuje (obowiązuje przez cały następny dzień roboczy);
5. art. 58 § 1 k.c. oraz art. 69 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Prawo bankowe w zw. z art. 353¹ k.c. polegające na bezpodstawnym uznaniu sprzeczności z tą ustawą postanowień § 9 ust. 2, oraz § 10 ust. 3 umowy kredytu z dnia 19 listopada 2007 r. nr (...) i w konsekwencji stwierdzenie jej nieważności;
6. art. 58 § 3 k.c. poprzez stwierdzenie nieważności umowy kredytu z dnia 19 listopada 2007 r. nr (...) podczas, gdy zastosowanie dyrektywy zawartej w tym przepisie winno spowodować zachowanie pozostałych elementów i samej umowy w mocy, a eliminacji winny ewentualnie podlegać tylko postanowienia zakwestionowane przez Sąd Rejonowy, związane z dokonywaniem przeliczeń według Bankowych Tabel Kursów;

7. art. 233 § 1 k.p.c. poprzez dokonanie błędnych ustaleń faktycznych, polegających na przyjęciu, że to powódka dokonała wpłat na poczet spłat rat kredytowych, która to okoliczność stanowi podstawową przesłankę odpowiedzialności restytucyjnej, podczas gdy ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego wynika co najwyżej, że powołane świadczenie zostało spełnione, natomiast nie wynika z powyższego, jakoby to właśnie Powódka tych świadczeń dokonywała;

8. art. 410 § 1 i 2 k.c. poprzez jego bezzasadne zastosowanie i uznanie, że powódka jest czynnie legitymowana do żądania zwrotu nienależnego świadczenia w postaci spłat należności kredytowych, podczas gdy w okolicznościach przedmiotowej sprawy nie została spełniona podstawowa przesłanka tej odpowiedzialności w postaci spełnienia przez Powódkę nienależnego świadczenia.

Podnosząc powyższe zarzuty, pozwany wniósł o stwierdzenie nieważności postępowania i zniesienie postępowania w całości oraz przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania z uwzględnieniem stosownej właściwości rzeczowej, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i oddalenie powództwa albo o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania oraz o zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda zwrotu kosztów procesu.

W odpowiedzi na apelację powódka wniosła o oddalenie apelacji i zasądzenie kosztów postępowania w instancji odwoławczej.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja strony pozwanej zasługiwała na uwzględnienie.

Sąd Okręgowy podziela ustalenia stanu faktycznego poczynione przez Sąd Rejonowy, jednakże nie zgadza się z dokonaną na ich podstawie oceną prawną.

W ocenie Sądu Okręgowego powództwo w niniejszej sprawie podlegało oddaleniu na podstawie art. 411 pkt 4 k. c., stosownie do treści którego nie można żądać zwrotu świadczenia jeżeli świadczenie zostało spełnione, zanim wierzytelność stała się wymagalna. Z ustalonego przez Sąd Rejonowy stanu faktycznego wynika, że powódka w dniu 30 września 2008 r. wpłaciła na rzecz pozwanego banku kwotę 200.000,00 zł tytułem wcześniejszej spłaty kredytu. Niewątpliwie zatem kwota ta została uiszczona przed terminem jej wymagalności.

Z tego względu Sąd Okręgowy uznał, że w niniejszej sprawie nie było potrzeby odnoszenia się do kwestii nieważności umowy kredytu jak również abuzywności postanowień tej umowy obejmujących klauzule indeksacyjne. Okoliczność, iż spłata kredytu nastąpiła przed datą jego wymagalności powoduje, iż roszczenie powódki wynikające z przepisów o nienależnym świadczeniu musiało podlegać oddaleniu. W związku z tym ma potrzeby szczegółowego odnoszenia się do zarzutów apelacji.

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy uwzględnił apelację strony pozwanej i na podstawie art. 386 § 1 k. p. c. dokonał zmiany zaskarżonego orzeczenia Sądu Rejonowego oddalając powództwo w całości.

Konsekwencją zmiany wyroku Sądu Rejonowego była również zmiana w zakresie rozstrzygnięcia o kosztach postępowania pierwszoinstancyjnego. O kosztach postępowania przed sądem pierwszej instancji Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 98 § 1 k. p. c., Wysokość kosztów zastępstwa procesowego przez sądem pierwszej instancji ustalona została na podstawie § 6 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu.

O kosztach postępowania odwoławczego Sąd Okręgowy również orzekł zgodnie z art. 98 § 1 k.p.c. Wysokość kosztów zastępstwa procesowego przez sądem drugiej instancji ustalona została na podstawie § 10 ust. 1 pkt 1 w zw. z § 2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie.